

VI. Udvalg.

Den 26. September 1925 vedtog 6. Forsamling et Forslag til en Konvention om Afskaffelse af Slaveri og Slavehandel for saaledes at efterkomme Bestemmelserne i den i Saint-Germain-en-Laye den 10. September 1919 mellem en Række Stater afsluttede Konvention til Revidering af de tidligere Konventioner angaaende Slaveri o. lign. Forhold. Dette Konventionsudkast er bygget paa et Udkast, som »Commission temporaire de l'esclavage«, der er nedsat af Folkeforbundet i Henhold til Pagtens Artikel 23. b, havde udarbejdet. Det blev i 1925 meget omhyggeligt drøftet i 6. Udvalg og vedtoges, som nævnt, af Forsamlingen. Raadet sendte det saaledes vedtagne Udkast til alle Staters Erklæring, ogsaa til dem, der staa udenfor Forbundet, og modtog Svar fra 19 af Forbundets Medlemmer samt fra Ægypten, Sudan og de amerikanske Forenede Stater og fra den pavelige Nuntius i Bern. Den danske Regering erklærede, at den intet havde at indvende imod Konventionsudkastet, og 1. September d. A. fik Kammerherre *Zahle* Fuldmagt til paa Danmarks Vegne at undertegne »Den internationale Konvention angaaende Slaveri og lignende Forhold«.

6. Udvalg behandlede da Konventionsudkastet i Aar igen, og besluttede straks at nedsætte et Underudvalg til at gennemgaa de enkelte Paragraffer. Underudvalget enedes om et Udkast, der principielt ikke afveg fra det i Fjor vedtagne og af den danske Regering godkendte Udkast, men vedtog visse Ændringer.

Kammerherre *Zahle* undertegnede derefter paa Danmarks Vegne den paagældende Konvention den 25. September d. A. Konventionen har til Formaal at fuldstændiggøre og udvikle det Værk, der sattes i Gang paa dette Omraade ved Brysseler-Akten (1889—1890) og ved andre internationale Overenskomster.

Mandater.

I Henhold til Pagtens Artikel 22 blev saadanne Kolonier og Omraader, der som

Følge af Krigen ophørte at staa under Højhed af de Stater, som tidligere styrede dem, og som bebos af Folkeslag, der endnu ikke er i Stand til at styre sig selv under den moderne Verdens særlig vanskelige Forhold, stillet under Formynderskab af fremskredne Nationer, der som Følge af deres Hjælpekilder, deres Erfaringer eller deres geografiske Beliggenhed, kan paatage sig dette Ansvar, og som er villige til at paatage sig det. Dette Formynderskab skal de paagældende Stater, Mandatstaterne, udøve som Folkeforbundets Fuldmægtige og i dettes Navn. De Folkeslag, der saaledes stilledes under Folkeforbundets Formynderskab, deltes i tre Grupper, nemlig: 1) de Folkeslag, der tidligere hørte til det tyrkiske Rige (Mesopotamien, Syrien, Palæstina) — de saakaldte A-Mandater — hvilke har naaet Udviklingstrin, som gør det muligt foreløbig at godkende deres Bestaaen som uafhængige Nationer under Forudsætning af, at der af Mandatstaterne ydes dem Raad og Hjælp til deres Administration, indtil de er i Stand til selv at overtage den; 2) andre Folkeslag, særlig Centralafrika — de saakaldte B-Mandater, hvor Mandatstaterne er ansvarlige for Styrelsen af det paagældende Omraade; 3) Omraader som Sydvestafrika og visse Øer i den sydlige Del af Stillehavet, der paa Grund af deres faatallige Befolkning, deres ringe Størrelse, deres Fjernhed fra Civilisationens Midtpunkter, deres geografiske Nærhed ved Mandatstaternes Omraade eller andre Omstændigheder bedst kan styres under Mandatstaternes Love som en integrerende Del af deres Omraade — de saakaldte C-Mandater.

Raadet fastsatte Grænserne for Mandatstaternes Myndighed og modtager aarlige Beretninger om Forholdene. Til at modtage og undersøge Mandatstaternes aarlige Beretninger og til at give Raadet Meddelelse om alle Spørgsmaal, der vedrører Mandatstaterne, bestemtes det i Artikel 22, at der skulde nedsættes et staaende Udvalg, det saakaldte Mandatudvalg.

Mandatudvalget har i fem Aar udført et stort, fra alle Sider anerkendt Arbejde; men